

ECHO NETWORK

Hang(ok)oskodó

2005/1. szám

Kísérleti diákújság

Az Echo Innovációs Műhely önkéntes programjának időszaki kiadványa
Készült a Mobilitás támogatásával

Kedves Olvasó!

Egy fehérvári fiataloknak szóló kísérleti hírlevél első számát olvassa éppen. Diáklapunk a Mobilitás pályázati támogatása révén jött létre azzal a céllal, hogy hatékonyabbá és kézzelfoghatóbbá tegye az Echo Network tagjaként működő Echo Innovációs Műhelyben a fiatalok által végzett önkéntes munkákat. Feltételezzük, ha az aktuális programjainkban (*interkulturális tábor, nemzetközi csereprogramok, drogpreevenációs képzés, dobantó esélyegyenlőségi program, társadalomismereti filmklub*) résztvevő önkéntes és gyakornok fiatalok, középiskolás diákok maguk számolnak be kortársaiknak a korosztályt közvetlenül célzó médiumokon keresztül, akkor a társadalmi problémákkal való foglalkozás hiteles lesz számukra.

Sokszor tapasztaltuk egy-egy társadalmi probléma tekintetében, hogy az információ-áramlás akadozik, s az nem a megfelelő mértékben, vagy a különböző külső hatások miatt torzulva éri el a fiatalokat.

Ezen kiadvány alkotói, létrehozói maguk a programjainkban résztvevő fiatalok, s írásaik a saját korosztályuknak szól. Ebben az értelemben úgynevezett korosztályi résztvevő-újságírásról beszélhetünk.

A program részét alkotta a jelentkező fiataloknak szóló elméleti és gyakorlati képzés, melynek során megtanulhatták a különböző újságírói műfajok sajátosságait, jellegzetességeit. A készítői csapat sokszínűségét jól jellemezi, hogy kommunikáció szakos hallgató, gimnazista vagy szakácsnak készülő fiatal egyaránt aktívan közreműködött a kiadványok létrejöttében. Fogadja írásaikat érdeklődéssel!

Székesfehérvár, 2005. december

Silye Zoltán

Bemutakozik az Echo Kaptár Klub

Az Echo Innovációs Műhely Kaptár program célja egy aktív, közélet iránt nyitott, a régióban élő fiatalokból álló önkéntes hálózat kialakítása az Echo Network programjaihoz kapcsolódóan. A fiatalok számára különböző tevékenységeken - képzéseken, csoportépítő napokon, filmklubon, nemzetközi és helyi ifjúsági rendezvényeken való részvétel - keresztül készségeket, ismereteket adunk át (pl. pályázatírás, ifjúsági projekt menedzsmentje, kommunikációs és

idegen nyelvi készségek, társadalmi és kutatás módszertani alapismeretek, csoportműködés alapja stb.), emellett teret engedünk kezdeményező készségüknek, segítjük megvalósulni ötleteiket. Klubhelyiséget biztosítunk nekik, aminek berendezéséért, az ott zajló programokért ők is felelősséggel tartoznak....

(folytatás a 3. oldalon)

A tartalomból:

Beköszöntő	1
NAP interjú	2-3
Echo Kaptár Klub	3
Flash Mob a Városházateáron	4
Szórakozunk?	6
Besh o drom és Szendőfi lemezkritika	6

"Én minden vagyok, de semmitem"

Török-Zselenszky Tamás, azaz Nap dalszerző, költő, író és az Eleven Hold együttes énekese, mégis azt mondja magáról, hogy ő minden, de igazából semmitem. Interjúnkban arról mesél, hogyan ismerte meg gyerekkorában a természetet egy törzsfőnök segítségével. Elmeséli, hogyan aludt híd alatt addig, amíg a családja el nem fogadta, hogy énekes lesz. A beszélgetésből kiderül az is, hogy miben hisz: beszél örömről és tragédiáról, és felfedi, mit akar üzeni dalszövegeiben és verseiben a külvilágnak..

„Én minden vagyok, de semmitem”

interjú Nappal az Eleven Hold együttes énekesével

• Wurlitzer Tamás

- Gyakran emlegeted, hogy téged asszonyok neveltek fel. Mi volt ennek az oka?

- Engem igazából nem az apám, nagyapám, hanem a nagymamám nevelt fel. Az anyukám mindig a gyárban dolgozott, és ha hazaért, csak megsimogatta a fejemet. A mindennapi problémáimmal a nagymamám törődött. A családban ő volt a törzsfőnök -aki egy bölcs indián asszonyhoz hasonlatos-, és mindenkit ő tartott figyelemmel és ő hozott össze. A mi családunk olyan család volt, ahol számíthatunk egymásra. Egymás háta mögött sem mondtunk a másikra semmi rosszat, mindig jóindulattal szölkünk egymásról. A nagymamám törzsfőnöksége alatt nem csak attól nevelkedtem, amit elmondott nekem, hanem attól is, amit láthatam magam körül, és ebből adódóan egy ilyen nyugodt csávó lettem. Rengeteget hibáztam, de pont azért, mert rengeteget akartam tudni.

- Miben tükröződik az, hogy egy „indián asszonynál” nevelkedtél?

- Többre tartottam mindazt, amit az indiánok -meg az én nagymamám- tanítottak, azt, amikor a természet mondja meg, nem pedig a szabályok, hogy miként cselekedjünk. Arra gondolok, amikor megtanulod a dolgokat a saját bőrödnön, amikor elkezdted megnyitni magad a világ felé, és tíz szemmel nézed azt, amit más kettővel. Én ezt már gyerekkoromban elkezdtem, természetesen így jobban fájt is minden, de jobban is éreztem azt, ami jó. Mindennek az eredménye az lett, hogy gyerek maradtam, egy ősz hajú gyerek, persze ezt a rock and rollnak is köszönhetem.

- Hogyan telt a gyerekkorod?

- Egy szabadegyházi falusi házban és körülötte, illetve a környező erdőkben nevelkedtem. Itt játszva és dolgozva tanultam, mert amikor már elbírtam a vödört, akkor már vittem is. Tehát öntöztünk, cipekedtünk, kaszáltunk, gombásztunk, gyűjtögettünk, vadásztunk, halásztunk. Én abban a rendszerben él-

tem, ahol fát gyűjtöttünk télire illegálisan, hogy biztosítsuk az életünket. Magamtól kezdtem el olvasni - így ahogy mondom- még óvodás koromban. Az első könyv, amit elolvastam, azt nem kötelezőként adták a kezembe, hanem magam választottam. Ez volt a Bambi.

Mi készítetted arra, hogy megtanulj olvasni?

- Anyukám esténként olvasott nekem a Misi mókusból, vagy diákat vetített, de az nagyon idegesített, hogy nem tudom magamnak levetíteni a diákat. Így elkezdett érdekelni, hogy „mi van odaírva”. Volt az Ablakzsír című könyv, amiből megtudtam tanulni a betűket, arra meg, hogy hogyan kell hirtelen egymás után kimondani őket, arra magamtól rájöttem. Egyszer csak anyukám diavetítés előtt megkérdezte, hogy melyik mesét vetítse, én pedig mondtam: ezt, a Piroska és a farkast. Megkérdezte tőlem, hogy de hát honnan tudad? Én pedig mondtam, hogy elolvastam! Ekkor örömben feldobált a magasba, és nagyon büszke volt rám. Az hogy a Bambit vettem először a kezembe, azért volt, mert én természeti ember vagyok. Ez egy picike könyv volt, amin egy őzet láttam, és elkezdett érdekelni. Aztán kikészültem rajta, mert eléggé érzékeny gyerek voltam - azóta se tudtak elrontani-. Nagyon megrázott a történet.

- Mikor írtad meg az első versedet?

- Egy fehér műanyag gyermekmosdató kádban kezdtem el verset írni. A cinegéről írtam. A verseket nem írtam, hanem megjegyeztem. Ezek után még több született, például a hangyáról is. A napköziben „csúrtük” ezt még a haverokkal. Első osztályos korunkban versíró versenyt csináltunk egymás között. Megadtuk a témát, és mindenki ráfeszült, és csúrtük ezerral a verseket. Megmutattunk a napközis tanár néninek, aki teljesen ledöbbszent ezen. Ez tartott negyedik osztályos koromig, amikor is lezártam a „rímes versek” korszakomat.

- Mikor kerültél Székesfehérvárra, mi volt a városban másabb, mint falun?

- Negyedik osztályos koromban köl-

töztünk Szabadegyházáról Székesfehérvárra, és ez másféle életvitelt követelt tőlem. Így nem nagyon volt időm a versekkel foglalkozni, komolyabb feladataim akadtak: pl. bejárni egyedül egy városon keresztül az iskolába... Meg kellett felelnem egy másfajta tanrendnek is, és próbáltam behozni a két világ közötti különbséget. A falusi iskola egyszerűbb dolgokat is komolyan vett, míg a városi iskola bonyolult dolgokat is lazán kezelt. Ez jó volt, mert többet tanulhattam, de nem volt olyan „izé” a légkör.

- Milyen típusú gyerek voltál ekkoriban?

- Gyerekként félős és figyelő voltam, meg érzős és természeti. Általános iskolás koromban barátokozós, de meghúztam magam. Így magatartásból ötös voltam, na nem azért, mert pedáloztam, hanem mert el akartam bújni az emberek elől. Nem tetszettek az emberek, és nem tetszett ez a világ, ahogy élnek. A természetes világ tetszett, de a társadalom meg az emberek nem. Ez a „nem tudod egy pillanatban se, hogy mit akar, hogy ha mosolyog, akkor magában azt gondolja, hogy utál”. Vagy amikor kedves, akkor ki fog veled tolni. Eleinte azért meg akartam ismerni az embereket, de nem ment, aztán később már nem is akartam, mert nem tudtam hová tenni ezt a társadalmat. Én voltam magamnak a társaság. Olvastam

meg naplót írtam, és magammal jól megvoltam. Az általános iskola végére viszont már lettek igazi barátaim, és nagyon jó volt ez a helyzet, mert megnyílta. Mondjuk, én világleletemben megálltam oldalt, és vártam, hogy valakit érdekeljek. Nem voltam az a gyerek, aki eredeti akar lenni, és ötven gólt rúg, hogy szeressék.

- **A végzettséged dísznövénykertész.**

- Nem vagyok egy agyoniskolázott ember, mert szegények voltunk, mikor én elkezdhettem volna egyetemre járni. De nem tudom, hogy ez hiba volt-e. Egyiptomban is úgy tanították, hogy ha végigjártad az összes iskolát és kiváló szuper lényé váltál, akkor azt javasolták, hogy menjél vissza, ahonnan indultál. És a mindennapi tevékenységekben valósítsd meg azt, amit megtanultál. Így én elmentem dísznövénykertésznek, Tatán tanultam ezt, mert ez volt a legszelídebb hivatás. A lényeg, hogy gondolkodó

lettem, és meg akartam váltani a világot. De később rájöttem, hogy nem a világban, hanem magamban kell rendet tenni.

- **Mikor kezdted el harcolni azért, hogy énekes lehess?**

- A felnőtté válás időszakában elég sok minden történt velem. Első szerelmek, tragédiák, és az, hogy énekes akartam lenni. Ebben az időben a híd alatt kellett aludnom, meg a templomkertben, vagy mindennap más havernál. Anyám azt mondta, hogy „ne gyere haza fiam, ha ilyen hülye zenész akarsz lenni!” És amíg bebizonyítottam, hogy ez nem egy hülye hóbort, és én azért jöttem ide, hogy valamit átadjak, az nagyon nagy tortúra volt.

- **Mikor fogadta el a környezeted, hogy te zenész leszel?**

- Nem vagyok zenész, furcsa is nekem arról beszélni, hogy mi vagyok. Én minden vagyok, de semmi sem, mert egyikre sem tudnám azt mondani, hogy ez vagyok én. Én nem létezem, hanem lett egy csatorna, aminek átadtam magam, és amíg én komolyan veszem magam, addig csak útjába vagyok annak, ami át akar jönni azon keresztül. Én egyáltalán nem vagyok fontos, hanem az, ami miatt lettem, és ez az út akkor fog kiteljesedni, ha én már nem létezem.

- **Sokszor emlegeted azt is, hogy te**

már annyi lány kezét megkérted, de egyikük sem vette komolyan...

- Én általában, ha valakit szeretek, akkor azt nagyon. Gondolkodtam azon, hogy az iskolázatlanságom-e az oka, hogy mindenki elmegy, vagy túl egyszerű vagyok nekik. Mindig úgy éreztem, hogy kevés vagyok... De kiderült, azért hagynak el, mert bonyolult vagyok, és ők hiszik azt, hogy nem érnek fel hozzám. De ez hülyeség, mert a bonyolult ember mindig csak szőröz, és nem tudja átadni egyszerűen az „Egyet”. Minden dalszöveg, vers egy hirdetés, hogy „szevasztok emberek, élek és jelentkezzem mindenki, aki ugyanolyan hülye, mint én vagyok”.

- **Milyen csalódások értek a közönség részéről?**

- Először csodálják az embert, hogy ilyeneket ad, és felépítenek egy képet rólam. Én leszek a mesehősük. De mikor elérhetnének -mert elérik, hogy beléjük szeressek- ,akkor megijednek, hogy a mesehősük valósággá lesz, és elmennek... Mert nekik a tévéből ne lépjen ki az Eleven Hold énekes. Az embereknek az kell, hogy akinek a tévében a helye, az maradjon ott, mert ő az, amit ott látnak. Így ne csodálkozzanak, hogy Kurt Cobain fejbe lőtte magát és hogy a sztárok egyedül

**2006. júniusában újra
Dobbantó a
Börgyárban!
infó:
ibakos@echosurvey.hu**

**Az Echo Innovációs Műhely programjairól részletes információkat találsz a honlapon:
www.echoinn.hu**

...(folytatás az 1. oldalról)

A program missziója összetett. Egyrészt hozzá szeretnénk járulni egy aktív, közélet iránt érdeklődő, társadalmi problémákra érzékeny fiatal generáció kialakulásához. Szeretnénk a fiatalok innovatív látásmódjának, kreatív gondolatainak és energiájuknak tartalmas programokban teret adni. Emellett a programokban való aktív részvételükkel ösztönözzük őket a helyi közéletben való részvételre, saját mikroközösségük fejlesztésére. Mindezen keresztül egyéni képességeik fejlődése, önismereti szintjük növe-

kedése is megvalósul – felnőtt életük során hasznosítható készségekre, ismeretekre tesznek szert. A program célul tűzi ki a formális és nemformális oktatási – nevelési rendszerek egymáshoz közelítését, különösképpen a nyelvtanulás, a közösségfejlesztés, a konfliktuskezelés és a kommunikációs ismeretek gyakorlati oktatása tekintetében.

A Kaptár programban figyelmet szentelünk a környezetükhöz képest kevesebb lehetőséggel bíró – fogyatékkal élő, állami gondozott, infrastruktúrálan és gazdaságilag elmaradott településeken lakó, de-

Kaptár Klub

**Ha szereted a pörgést!
Keress minket, ha szeretnél:**

- nemzetközi ifjúsági programot szervezni
- Önállóan pályázatot írni
- A Dobbantón részt venni
- Kutatásainkban segíteni

Gyere el hozzánk!

8000 Székesfehérvár, Forgó u.
15. 06/22/502-276
ibakos@echosurvey.hu

vannak. Mindenki azt hiszi, hogy van egy nagy sor és pont ezért nincs... Így csak azt tudom üzenni, hogy „emberek, élek, légszji öleljetek át”!

- Most szeretsz valakit?

- Van most valaki, akibe simán szerelmes tudnék lenni, de ezalatt a 15 év alatt, amíg udvaroltam, behaltam a szerelembe, de újra-éledtem, kifejlesztettem azt a képességemet, hogy ha szerelmes tudnék lenni, se leszek az. Megállok közepén, visszahívom a szerelmet magamba, és itt megtartom. Van olyan ember, aki gyönyörű számomra, és ő a legtökéletesebb nekem. Most is van ilyen, ismerem, SMS-ezünk, de nem engedem magam egy telefonba szerelmesnek lenni. Szörnyű dolog, amikor első látásra a szerelem telefonon felragyog, lesz a veszekedés és véget is ér, és a szerelem végig-megy telefonon.

- Még most is szeretsz Székesfehérváron élni?

- Bár Budapesten születtem, de Szabadegyházát tartom igazi szülőfalumnak. Most már Székesfehérvár az otthonom. A koncertek után ide jövök haza, és nagyon szeretek Sóstónál a gondolkodni. De hozzá kell tennem, hogy ha a helyi zenészeket akartam volna lenyűgözni, akkor még mindig ott járnék, vagy ha a helyi költők kegyeibe próbáltam volna férközni, akkor még mindig ott járnék.

- Vannak, akik azzal vádolnak, hogy te nem úgy élsz, mint amiről dalszövegeidben, verseidben beszélsz...

- Erre a válaszom, ha bárki szentséget próbál átadni dalokban, versekben, attól még nem szükségszerű, hogy szentté változzon, legalábbis nem a körülményekben. Nem fogok ott lebegni az út fölött példát mutatva, hogy én szentséget találtam. Amit találtam, az szentség, de én nem lettem szent, csak a világ lett az, mert én szentnek látom. Ugyanúgy iszom sört, csak 100 nyelvvel, ugyanúgy olvasok el egy verset, csak 100 szemmel.

Flash mob: Párnacsata a Városház téren

Egy jól szervezett flash mobot hajtottak végre tegnap a Városház téren. Körülbelül 50 fiatal már fél négytől lesben állt a Városház téren, majd amikor a Szemináriumi templom harangja elkongatta a négy órát, a fiatalok egyszerre lefeküdtek egy-egy párnára az Országalma előtt és alvást szimuláltak, majd sípszóra felpattantak, és örült párnacsatába kezdtek az Országalma körül. Öt perc csata után sípszó jelezte, hogy a flash mob véget ért, és mindenki térjen haza. Ennek ellenére maradtak páran, akik még majdnem egy óráig kergették egymást párnáikkal.

A flash mob külföldön már jól ismert jelenség, melynek igazából az az értelme, hogy nincs semmi értelme. A dolog lényege, hogy sok embert lehesen mozgósítani egy helyre, ahol valami olyan tettet hajtanak végre, aminek látszólag semmi értelme, de felkelti a figyelmet. A székesfehérvári akciót két fiatal, Ottó és István találta ki egy este. Ugyan párnacsatára már volt példa Budapesten, de Ottó elmondta, hogy ez itt egy próba volt, vajon lehet egyáltalán mozgósítani az embereket Fehérváron is egy ilyen ügy érdekében. A kísérleti flash mob sikeres volt annak ellenére, hogy egyetlen média sem hirdette meg, csak kör- e-maileken keresztül áramlott az információ.

A párnacsata érdekes látványt nyújtott történelmi belvárosunkban, de látható volt, hogy csak keveseket zavart az akció. Ennek ellenére sokan megálltak, felnőttek is, hogy végignézzék ezt a furcsa vállalkozást. A csata végétével pedig többen még ott is maradtak kérdezősködni, hogy mikor lesz a következő. A szervezők a helyszínen felvázoltak pár lehetséges ötletet, de ez titok, megfajtására az egyetlen megoldás, hogy figyelemmel kell kísérni a kör- e-maileket. (Wurlitzer Tamás)

SZÉNA AKADÉMIA FEHÉRVÁRON !

A Székesfehérvári Nagycsaládosok Egyesülete szabadegyetem jellegű képzési programja izgalmas előadásokkal vár mindenkit

www.szena.hu

Echo Network 2005

A kilencvenes évek változásai jelentős átrendeződést hoztak a magyarországi társadalmi struktúrákban. Az új kihívásokkal, problémákkal szemben új életstratégiák fogalmazódtak meg, a megszokott magatartásformák átalakultak, újak keletkeztek, és a hétköznapi élet a legtöbb területen megváltozott. Míg a poszt-szocialista átalakulás határozta meg a kilencvenes éveket Magyarországon, addig a mai társadalmi állapotok egy fokozatosan kialakuló, sajátos kelet-európai kapitalizmus jellegzetességeit mutatják.

A közhasznú egyesületként működő Echo Oktatókutatató Műhely immár 8 éve dolgozik azon, hogy hozzájáruljon a társadalmi viszonyok feltáráshoz és javításához. Ennek jegyében 1997-től több mint 110 kutatási program és 40 kisebb-nagyobb fejlesztő projekt valósult meg a műhely keretén belül. A kutatás és fejlesztés kettősségének hangsúlyozása igen lényeges, hiszen a kutatások társadalmi értékét éppen a hasznosíthatóságuk adja.

Ezen kettősség felismerése és gyakorlati alkalmazása mentén hozta létre az Echo Oktatókutatató Műhely 2001-ben az Agóra Vidékfejlesztési Alapítványt, 2003-ban az Echo Survey Szociológiai Kutatóintézetet, idén nyáron pedig Székesfehérvári Zöld Alma néven egészségfejlesztő alapítvány létrehozásáról döntött az egyesület közgyűlése. Közhasznú egyesületünk is megváltozott és megújult szervezeti keretek között, új arculattal Echo Innovációs Műhely néven folytatja idéntől tevékenységét. A név és a szervezeti struktúra változása azonban nem jelenti a küldetésünk megváltozását. Éppen ellenkezőleg, ez a változás tette lehetővé, hogy szélesítsük stratégiai partnereink körét, bővítsük munkatársaink számát, és hogy kilépjünk a nemzetközi porondra is.

2005 szeptemberében új időszámítás kezdődött az Echo életében. Szervezeteink a hosszú távú stratégia részeként Echo Network néven kutató-fejlesztő nonprofit konzorciumi hálózatot alapítottak a programjaink hatékonyságának és szakmai színvonalának további erősítése érdekében.

- Az iskolai egészségfejlesztő munka segítése
- Quick Change néven kortárs-segítő hálózat működtetése és támogatása
- A drogambulancia szakmai programjának előkészítése
- Alba Droginformációs Rendszer fejlesztése
- Back Spin program a szenvedélybetegek reintegrációjáért

- Demográfiai, katonaszociológiai és ifjúsági életmódkutató tudományos kutatócsoportok, nemzetközi konferencia megjelenés
- Drogprevenció, munkaerőpiaci és szociálpolitika alkalmazott kutatások
- A poszt-szocialista civil szektor elemzése
- Kutatásszervezés az Echo Research Centerben
- Echo Kézikönyvtár működtetése
- Tudományos kutatók és PhD hallgatók hosting programja

- Helyi demokráciát erősítő komplex fejlesztési programok
- Echo Oktatói Központ fenntartása
- Generátor program az állami gondozott fiatalok személyiségfejlesztése és társadalmi integrációja érdekében
- Interkulturális tanulást elősegítő nemzetközi csereprogramok és képzések szervezése
- Az Echo Network önkéntes programjának koordinációja

- Településfejlesztési programok támogatása és szervezése
- Bakonytérvidéki Vidékfejlesztési Központ működtetése Ácsteszéren
- Helyi vidékfejlesztési munkacsoportok facilitálása
- Ifjúsági szálláshely és kistérségi tudásközpontok fejlesztése
- Akkreditált vidékfejlesztési továbbképzések szervezése

Echo Network

8000 Székesfehérvár, Forgó u 15. www.echonetwork.hu

Amikor dédapánk még kissrác volt...

A Tom-Tom records kiadásában jelent meg hazánk egyik legkeresettebb jazz dobosának, Szendőfi Péternek az első albuma, ami a triAngel címet viseli. A zenész nem régen járt Székesfehérváron a helyi illetőségű Romhányi trió tagjaként. A lemezen többek között a trió tagjaival zenél együtt, illetve sikerült megnyernie a kedvenc basszusgitárosát Gary Willist, aki a világ élvonalában számít, hasonlóan, mint Szendőfi Péter hazánkban. A lemezre leginkább fusion jazz számok kerültek fel, amit a zenészek funkival fűszereznek meg, így egy sajátos elegye születik meg a jazznek. E keverékkel azt is sikerült elérniük a zenészeknek, hogy nagyobb réteg számára lesz így könnyen emészthető a zene, hiszen az akusztikus jazz és a fusion hívei mellett olyanok is szeretni fogják, akik inkább a dallamosabb hangzásvilágot kedvelik. A stúdiófelvételre számos nagy zenészt hívott meg Szendőfi. A lemezen többek között Tony Lakatos tenorszaxofonozik, László Attila, Kormos János és Birta Miklós gitározik, Elek István szaxofonozik, illetve Romhányi Áron és Nagy János játszik a billentyűs hangszereken.

Nem régen jelent meg a Besh o drom együttes legújabb lemeze, ami a Ha megfogom az ördögöt... címet viseli. Az együttesnek ez már a negyedik albuma, ami a világzenei alapokból épül fel. Az előző albumokhoz hasonlóan a zenekar a környező országok népzenei világából meríti a zenei alapokat, de sajátos feldolgozásban színteljesít meg azokat, úgy, hogy javarészt az eredeti hangszereket használják, és nem vonnak be elektromos hangszereket. Az új album talán az összes közül a legkiforrottabb és a legtöbb hangszert tartalmazza, a dobok, gitárok és fúvósok mellett, megjelentek különböző sípok, furulyák és cimbalom is, és először lehet hallani hangszerszólókat a Besh o dromtól. A hangszerek mellett a népi kultúrák körét is bővítették: a magyar, cigány, román, makedón és balkáni nép zenei hagyományai mellé bevették az izraelit is, ez az albumban az Ayalet chen című számban fedezhető fel, ami eredeti héber nyelven íródott. Az együttes részt vett még a nyáron az Illés együttes tiszteletére készült feldolgozás album készítésében. Az erre a lemezre készült feldolgozás, az Amikor én még kissrác voltam, az új albumon is hallható. Az együttes érdekesen nyúlt hozzá az eleve népi motívumokkal átszőtt dalhoz, úgy, hogy a szöveget és az alapidallamot megtartva egy teljesen új szám született, ami zeneileg jóval kidolgozottabb, mint az eredeti. Az albumot a Cimbalmos című szám zárja. Ebben az együttes érdekesen hozza össze a kortárs világzenét egy hagyományos népi hangszerezéssel, mindezt nagy virtuozitással, és talán ez az egy szám jellemzi a Besh o drom együttes munkájának az egészét is.

(Wurlitzer Tamás)

Szórakozunk?!

Amikor eljön a hétvége, minden ember szeret lazítani, kikapcsolódni, egy kicsit kizökkenni a hétköznapi megszokott ritmusából. Ilyenkor jó a barátokkal egy pukkanós-pezsűs bulit kanyarintani. Városunkban, Székesfehérváron számos szórakozóhely várja az odalátogatókat, mégsem találja meg mindenki a maga ízlésének megfelelőt.

Több tényezőtől is függ, hogy ki hogyan választ az egyes buli helyek közül, így a korosztályától, illetve a zenei ízlésétől is. Ha körülnézünk a székesfehérvári választékban, zömében azt tapasztaljuk, hogy míg a tizennyolc éven aluliak viszonylag könnyen, addig az ennél idősebbek már egyre nehezebben találnak kedvükre valót. Amikor legutóbb egy kocsmai látogatás roppant heves hangulatában úgy döntöttünk a haverokkal, hogy szeretnénk még feledhetlenebbé tenni ezt az éjszakát, és elindultunk megkeresni azt a helyet, amely minden szempontból megfelel a számunkra, első állomásunk egy (meglehetősen populáris) diszkóba vezetett. Ez még önmagában nem lett volna baj, azonban beléptünkkor komoly fejtörést okozott, hogy mégis hová tűntek az emberek. Amikor jobban a lábunk elé néztünk, akkor tudatosult bennünk, hogy nyugalom, nem Liliputba érkeztünk, csupán nálunk jóval kisebbek közé –pedig nem vagyunk óriások. És még csak nem is a centikre vonatkozik ez a megállapítás, hanem arra, hogy korban jóval fiatalabbak voltak nálunk. Amikor ennyi idősek voltunk, a szüleink minket nem engedtek el szórakozni (amit egyébként jól is tettek).

Végül másfelé vettük az irányt. Örületes dübörgés hallatszott már messziről, mi pedig a hang irányába haladtunk. Hamarosan megérkeztünk. Ezután megpróbáltuk beverekedni magunkat az épületbe, s ez nem volt éppen könnyű feladat. A kidobók kötözködéseit elhárítva végül is bejutottunk. A táncter meglehetősen szűk volt: körülbelül úgy éreztük magunkat, mint a szerencsétlen szardíniák a dobozban. Ha egy szórakozóhelynek nagy a látogatottsága, az színvonalat tükröz, azonban itt sem a zene (amely egy laza szívmuszavarhoz hasonlított), sem a környezet nem volt tetszetős. A korosztály volt az egyetlen, amely megfelelt nekünk. Végül innen is továbbálltunk.

Szerencsénkre az utolsó választásunk nem volt baklövés. Ez a hely kicsi volt és füstös, mégis kellemes. A táncteret itt is kibővíthették volna már korábban, de legalább a zene és a társaság kedvükre való volt. Hiába, ízlések és pofonok...

Másnap reggel, amikor felébredtünk, egyikünk édesanyja megkérdezte, milyen volt a buli. Erre nyomban azt feleltük, hogy kisebb kompromisszumok árán, de jól éreztük magunkat. Az anya csak csóválta a fejét: ő bizony hiába szeretne, negyven év felett már nem tud hova elmenni, ha egy kis táncos mulatságra zottyan kedve. Ha nekünk ilyen nehéz, vajon egy idősebb embernek milyen lehet? Pedig nemcsak a húszéveseké a világ.

(Kiliti Natália és Erős Szabina)

IMPRESSZUM

A HANG(OK)OSKODÓ AZ ECHO INNOVÁCIÓS MŰHELY GONDOZÁSÁBAN JELENIK MEG, AZ ÖNKÉNTES PROGRAM IDŐSZAKI KIADVÁNYAKÉNT.

SZERKESZTŐ SILYE ZOLTÁN, FELELŐS KIADÓ: BAKOS ISTVÁN PROGRAMVEZETŐ

DIÁKÚJSÁGÍRÓK: KILITI NATÁLIA, ERŐS SZABINA, KISS RAMÓA, FÜLEP BÁLINT WURLITZER TAMÁS

8000 SZÉKESFEHÉRVÁR, FORGÓ U. 15. TEL. 22-502-276